І я почув, як дише в горлі осінь
Тим вересневим сонцем самоти,
Яке я тоскно відчуваю досі,
Як, може, в серці відчуваєш ти.

І я почув, як осінь в сурми свище,
А я не встиг збудити землю цю,
Лиш розкутурхав чорне попелище,
Де грали океани чебрецю...

Хіба проблемам, зібраним на хуторі,
Твердіти й досі, провінційно скніть?!
"Надірвешся,— казали мені мудрі,—
Це справа не років, хіба століть..."

Та вже тисячоліття нами котять.
Та вічність чорна б'є без каяття.
Що ж нами вродить? Нами й заскородять!
Нема народу — то пощо життя?